

telse maa betegnes som ganske ufyldstgørende, ligesom det maa betegnes uforvarsomt, at han vedblivende beklæder sin Stilling i Kommunens Tjeneste.

Under Henvisning til det ovenfor fremførte skal Sundhedsstyrelsen henstille til Ministeriet — ganske uafhængig af den verserende Undersøgelse, der kun vil komme til at dreje sig om de paagældende Lægers jus practicandi — snarest at søge Karantænelægerne A. og B. fjernede fra deres Stillinger samt at gøre Københavns Magistrat bekendt med Sundhedsstyrelsens Skøn om Dr. B. og Dr. C.

Det i Sagen allerede foreliggende i Forbindelse med det i nærværende Skrivelse fremdragne er efter Sundhedsstyrelsens Formening tilstrækkeligt til at godtgøre, at Stadslægens Redegørelse overfor den mod ham rejste Klage paa væsentlige Punkter er ganske ufyldstgørende og uholdbar, hvorfor Berettigelsen af den fremkomne Klage for disse Punktens Vedkommende ikke kan siges at være afkræftet ved Stadslægens Redegørelse. Sundhedsstyrelsen kan derfor ikke andet end fremhæve det betænkelige i, at Stadslæge Hoff under disse Forhold tiltræder Stillingen som Styrelsens Formand.

I denne Forbindelse maa Sundhedsstyrelsen dernæst udtale sin Beklagelse af, at Justitsministeriet har afsluttet Undersøgelsen af Stadslægens Forhold uden at have givet sin sagkyndige Raadgiver, Sundhedsstyrelsen, Lejlighed til forinden at udtale sig om Sagen, til hvis Forstaaelse og fulde Belysning og Bedømmelse en flersidig lægkyndig Indsigt er uomgængelig fornøden.

Man skønner ikke rettere, end at Justitsministeriets Undladelse af i en Sag af denne Beskaffenhed at indhente Sundhedsstyrelsens Erklæring ikke er i Overensstemmelse med Aanden og Forudsætningerne for Loven om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 30. April 1909 og de forud for dennes Tilblivelse gaaede Forhandlinger.

P. S. V.

Gordon Norrie.

Anders Johansen.

Bilag.

København, den 28. December 1911.

Til Formanden for Sundhedsstyrelsen.

I Henhold til vor Aftale henvendte jeg mig i Gaar til Karantænelæge, Dr. Clod Hansen for at bede ham give mig nærmere Oplysninger angaaende hans assistende Læger, Dr. med. B. og A., i Anledning af Klage over dem med Hensyn til Misbrug af Morfin og Alkohol m. m. Jeg gjorde Dr. Clod Hansen udtrykkelig opmærksom paa, at jeg kom til ham som Medlem af Sundhedsstyrelsen, idet jeg overfor ham fremhævede, at der syntes at være nogen Uoverensstemmelse mellem den Erklæring angaaende bemeldte Læger, han havde afgivet til Stadslæge Hoff, og Udtalelser, han havde fremsat andetsteds angaaende sine assisterende Læger. Dr. Clod Hansen bemærkede i Anledning af den Erklæring, han havde afgivet til Stadslægen, at han var ringet op i Telefonen og anmodet om omgaaende at afgive Erklæring og ikke havde nogen Optegnelser ved Haanden, saa denne Erklæring var en mere almindelig skønsmæssig Erklæring. Paa min Forespørgsel til ham om, hvorvidt Dr. med. B. siden sin Ansættelse som Karantænelæge i 1893 ikke havde været hengiven til Misbrug af Morfin, erklærede han bestemt, at han havde været Morfinist indtil et langt senere Tidspunkt og været dette i ret høj Grad. Han mente nærmest, at Bedringen var indtraadt for en 6—7 Aar siden. Han benægtede heller ikke, at Dr. med. B. havde gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol, men forment, at han havde lagt dette af i de senere Aar, da han havde paadraget sig en kronisk Nyrebetændelse. Han indrømmede ligeledes, at Dr. B.s Forhold havde været paa Tale blandt Karantænepersonalet. Dr. Clod Hansen fremhævede uopfordret fra min Side, at hvis vi vilde undersøge Dr. B.s Forhold, var der langt mere Grund til at undersøge Læge A.s Forhold, da denne,